

NEIL GAIMAN

NAŠŤASTIE

NEMÁME MLIEKO

ILUSTROVAL

CHRIS RIDDELL

ALBATROS

Našťastie nemáme mlieko

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Neil Gaiman

Našťastie nemáme mlieko – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

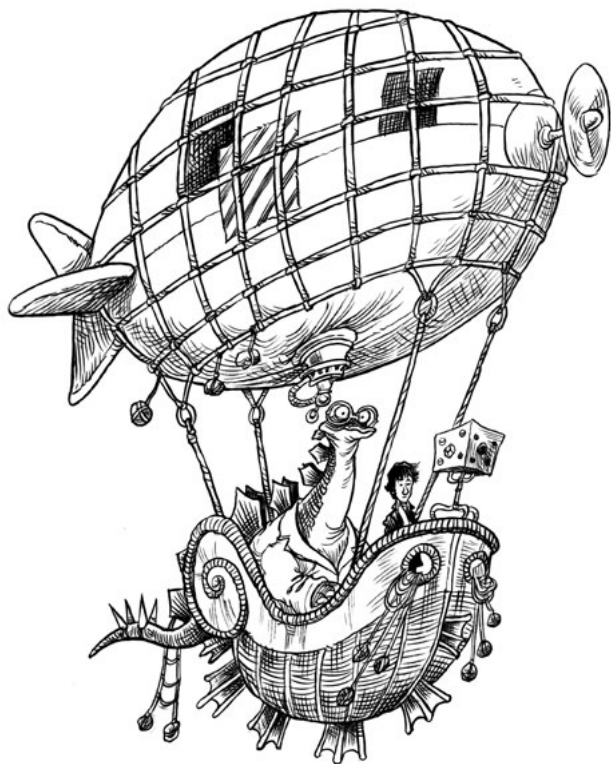
ALBATROS **MEDIA a.s.**

NEIL GAIMAN

NAŠŤASTIE
NEMÁME
MLIEKO

ILUSTRÁCIE
CHRIS RIDDELL

Albatros

*Pre môjho nedávno zosnulého otca Davida,
ktorý by tento príbeh s radosťou rozpovedal sám,
a pre môjho syna Michaela, ktorý by neuveril
ani jedinému slovu. S láskou*

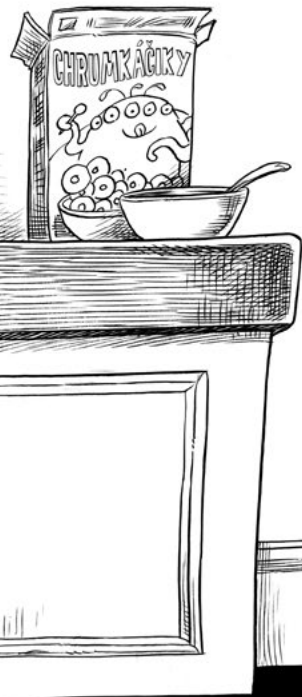
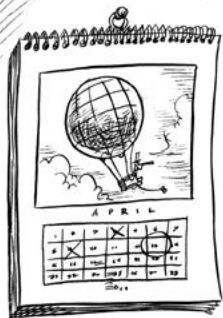
N. G.

Pre Jacka

C. R.

NEZABUDNITE

- NÁCVIK ORCHESTRA
- HUSLE -
- HODINA
- INSTALATER
- NAKRMIT ZLATÚ RYBKU
- LŪBIM VÁS, MAMA!

POTREBUJEME VIAC MLIEKA!

POTRÁVME VÁS NA PIRÁTSKY VEČIEROK

V chladničke bol len pomarančový džús. Nič iné, čo by sa hodilo na cereálie – jedine, že by ste uvažovali nad kečupom či majonézou, prípadne octovým nálevom, ale to nebol môj prípad, ba ani prípad mojej sestričky, hoci tá už stihla pojesť všeličo divné – ako napríklad huby v čokoláde.*

* Vlastne jej to nechutilo a ani som jej nepovedal, že v tej čokoláde boli huby. Išlo o pokus.

„Nemáme mlieko,“ oznámila mi sestra.
„Nie,“ odpovedal som a pre istotu
som sa ešte pozrel, čo je v chladničke
za džemom. „Vôbec žiadne.“

Naša mama sa vybrala na konferenciu. Mala prednášať o jaštericiach. Skôr než odišla, pripomenula nám všetko dôležité, na čo treba myslieť, kým bude preč.

Otec vtedy čítal noviny a v takých chvíľach svetu okolo seba nevenuje veľkú pozornosť.

„Počul si ma?“ podozrieavo sa spýtala mama. „Čo som vravela?“

„Že zajtra nemám zabudnúť zobrat
deti na skúšku s orchestrom; že
husle sú v stredu a na každý deň,
kým budeš preč, máme zamrazený
obed; že náhradný kľúč od domu

majú Nicolsonovci; že inštalatér príde v pondelok ráno a že nemáme používať ani splachovať záchod, čo je hore, kým sa tu nezastaví; že máme nakrmiť zlatú rybku, že nás máš rada a vrátiš sa vo štvrtok," odvetil otec.

Zdalo sa, že mama je prekvapená.

„Áno, správne,"

zareagovala. Všetkých nás vybozkávala

a potom povedala:

„Och, nemáme už takmer žiadne mlieko. Budeš ho musieť kúpiť."

Keď odišla, otec si uvaril

čaj s mliekom. Nejaké sa tam ešte predsa len našlo.

Rozmrazili sme si jedlo číslo jeden. Akosi sa nám ho však nepodarilo dojesť, a tak sme sa vybrali do indickej reštaurácie. Otec nám pred spaním spravil šálku horúcej čokolády, aby sme ľahšie zniesli mamičkinu neprítomnosť.

To bolo včera večer.

Teraz prišiel otec do kuchyne so slovami: „Zjedz cereálie. Nezabudni, že dnes popoludní cvičíš s orchestrom.“

„Cereálie zjesť nemôžeme,“ smutne poznamenala moja malá sestra.

„Nerozumiem prečo,“ odvetil otec. „Máme kopu cereálií. Tam sú Chrumkáčiky a tu je müsli. Máme misky. Máme lyžice. Lyžice sú naozaj skvelé. Niečo ako vidličky, len nie také pichľavé.“

„Ale nemáme mlieko,“ odpovedal som.

„Nemáme mlieko,“ opakovala sestra.

Sledoval som otca, ako nad tým premýšľa. Vyzeral, akoby sa nám chystal navrhnúť, nech si dáme na raňajky niečo, čo sa dá jesť bez mlieka, ako napríklad párky. Potom si však zrejme spomenul, že bez mlieka nevypije ani svoj čaj. Na tvári mal výraz, ktorý vravel: Žiaden čaj.

„Chúďatká,“ povedal. „Skočím do obchodu na rohu a zožením mlieko.“

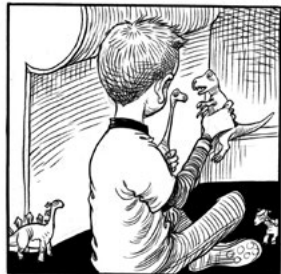
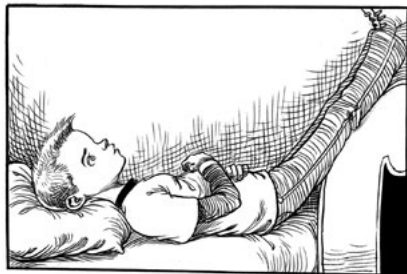
„Ďakujem,“ povedala sestra.

„Len nie nízkotučné,“ pripomenul som mu. „To chutí ako voda.“

„Dobre,“ povedal otec. „Nízkotučné nie,“ dodal a vyšiel von.

Do misky som si nasypal trochu cereálií s názvom Chrumkáčiky. Uprene som sa na ne zadíval. Čakal som.

„Ako dlho je už preč?“ opýtala sa ma sestra.

„Večnosť,“ odpovedal som.

„Tiež mám taký pocit,“ dodala.

Vypili sme pomarančový džús. Sestra začala cvičiť na husliach, no keď som navrhol, aby s tým prestala, poslúchla.

Potom na mňa robila grimasy.

„A ako dlho je to teraz?“ opýtala sa znovu.

„Celé veky,“ odvetil som.

„Čo sa stane, ak sa nikdy nevráti?“ nedala sa odbiť.

„Myslím, že potom budeme jesť zaváraniny,“ odpovedal som.

„Zaváraniny sa nedajú jesť na raňajky,“

pokračovala, „navyše, nakladanú zeleninu neznášam. Čo ak sa mu stalo niečo zlé? Mama by sa hnevala.“

„Myslím, že sa len zastavil za nejakým svojím kamarátom v obchode na rohu,“ reagoval som, „zarozprávali sa a on stratil pojem o čase.“

Zjedol som suché Chrumkáčiky. Bol to experiment. Celkom to ušlo, hoci neboli také dobré ako s mliekom.

Pri dverách niečo buchlo a vo vnútri sa objavil otec.

„Kde si bol tak dlho?“ spýtala sa sestra.

„Ale,“ začal otec, „vieš...“

„Stretol si niekoho známeho,“ ozval som sa, „a stratil si pojem o čase.“

„Kúpil som mlieko,“ odvetil,
„a máš pravdu, naozaj
som prehodil pár slov s pánom
Ronsonom, čo býva neďaleko. Práve
si kupoval noviny. Keď som vyšiel
spoza obchodu na rohu, začul som
niečo čudné. Znelo to asi takto:
BUCH – BUCH.

Keď som sa pozrel hore, vo
vzduchu nad Marshallovou ulicou
som zbadal obrovský strieborný disk.

